

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Leontii I. *este învinuit* că la 23 martie 2017, aproximativ ora 01.00, aflându-se în gospodăria lui Bunescu S., amplasată în s. XXX, r-nul XXXX, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în urma unui conflict apărut între el și Bunescu S., urmărind scopul vătămării grave a integrității corporale, intenționat i-a aplicat ultimului o lovitură cu un cuțit în regiunea abdomenului, cauzându-i leziuni corporale grave periculoase pentru viață, sub formă de plagă înțepat-tăiată, penetrantă în cavitatea peritoneală a abdomenului, hemoperitoneu (60 ml.).

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina și faptele indicate în rechizitoriu, nu a solicitat administrarea de noi probe și, prin cerere scrisă, a solicitat examinarea cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale.

Inculpatul a declarat că, intrând în ogradă, a văzut că partea vătămată a căzut de pe scaun. S-a apropiat și i-a spus să se scoale de jos. Partea vătămată s-a ridicat și a sărit la bătaie, apoi tatăl acestuia l-a lovit pe tatăl lui cu pumnul în regiunea feței. El, a scos cuțitul pe care îl avea în buzunar și i-a aplicat o lovitură lui Bunescu S. în regiunea abdomenului, apoi a aruncat cuțitul în grădina de alături și a mers acasă. Cu partea vătămată s-au împăcat.

Potrivit declarațiilor părții vătămate Bunescu S., date în cadrul urmăririi penale, în timp ce se îndrepta spre intrarea în casă a auzit că cineva vine după el. S-a întors și, în acel moment, inculpatul i-a aplicat o lovitură cu un obiect ascuțit, posibil cuțit, în burtă și a fugit spre poartă strigând că dacă vine cineva după el, îi taie pe toți. El a intrat în casă și l-a trezit pe tatăl său, apoi a fost chemată salvarea și a fost transportat la spital. A suportat cheltuieli pentru tratament și urmează să se trateze în continuare, iar valoarea totală a prejudiciului cauzat urmează să fie stabilită ulterior.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 95/D din 26.04.2017, la Bunescu S. s-a constatat plagă înțepat-tăiată, penetrantă în cavitatea peritoneală a abdomenului, hemoperitoneu (60 ml.), care au fost provocate prin acțiunea traumatică a unui obiect înțepător-tăietor, care putea fi un cuțit, conform criteriului pericolului pentru viață, se califică ca vătămare gravă.

Instanța a conchis că vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate și i-a încadrat acțiunile în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, ca vătămarea intenționată gravă a integrității corporale și a sănătății, care este periculoasă pentru viață.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, ca circumstanță agravantă a fost constatată săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate, iar în calitate de circumstanță atenuantă - căința sinceră.

La fel, a statuat că, fiind examinată cauza conform prevederilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, ce presupune recunoașterea faptelor și a vinovăției, nu poate fi reținută în calitate de circumstanță atenuantă recunoașterea vinovăției de către inculpat, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

Sanțiunea prevăzută de art. 151 alin. (1) Cod penal prevede pedeapsă sub formă de închisoare de la 5 la 10 ani, iar prin prisma art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, noile limite vor fi de la 3 ani și 4 luni până la 6 ani și 8 luni.

Astfel, în circumstanțele constatate că inculpatul a comis o infracțiune gravă, este oportună și echitabilă aplicarea acestuia a unei pedepse de 4 ani închisoare.

În același timp, instanța a reținut că inculpatul se caracterizează negativ, nu este angajat în câmpul muncii, nu este la prima abatere de la legea penală și nu și-a făcut concluziile de rigoare, nu a mers pe cale corijării și a concluzionat că pentru corectarea acestuia nu este absolut necesară privarea de libertate, fiind posibilă acordarea șansei corectării fără izolare de societate, prin suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, în limita unei perioade de probațiune.

Totodată, instanța a reținut că în cadrul urmăririi penale au fost suportate cheltuieli judiciare în mărime de 484 lei, pentru efectuarea expertizei.

Potrivit art. 227 alin. (1), (3) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și se plătesc din sumele alocate de stat, dacă legea nu prevede altă modalitate.

În conformitate cu art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Cheltuielile date nu se includ în categoria cheltuielilor judiciare nevăzute de art. 228 alin. (1) Cod de procedură penală și nu urmează a fi suportate de inculpat, acestea fiind cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, cheltuieli ce sunt trecute în contul statului, iar normele procedurale nu prevăd achitarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare care constituie cheltuieli de expertiză.

Or, cheltuielile suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului.

3. Procurorul în Procuratura raionului Orhei, Sveatoslav Savin, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care de la inculpat să fie încasate cheltuielile judiciare în sumă de 484 lei.

Apelantul a invocat că potrivit art. 229 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor, în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare.

Prin urmare, cererea acuzării este mai mult decât motivată, iar instanța de fond urma să încaseze cheltuielile judiciare din contul inculpatului, deoarece acestea nu cad sub incidența art. 229 alin. (2) Cod de procedură penală.

3.1. Adjunctul procurorului-șef al Procuraturii de circumscripție Chișinău, Vasile Bolduratu, a declarat apel suplimentar, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 151

alin. (1) Cod penal la 4 ani închisoare, cu executare și cu dispunerea încasării din contul acestuia a cheltuielilor judiciare în sumă de 484 lei.

Apelantul a indicat că instanța de fond i-a aplicat o pedeapsă neechitabilă inculpatului, aceasta nefiind individualizată în conformitate cu prevederile art. 61, 75 Cod penal.

Astfel, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal - suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită persoanei prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ea este un incident în viața acesteia.

Or, art. 90 alin. (1) Cod penal, prin sintagma *poate*, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme, iar legea specifică: „*ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei... indicând numai decît în hotărâre motivele...*”.

Deci, pe lângă motivele care au servit temei pentru stabilirea pedepsei, instanța trebuie să motiveze suplimentar concluzia că nu este rațional ca inculpatul să execute real termenul pedepsei stabilite.

Instanța de fond a ignorat faptul că inculpatul a comis o infracțiune gravă, cu aplicarea unui cuțit, în rezultatul căreia părții vătămate i-au fost cauzate leziuni corporale grave, deci cu un impact social acut în societate, că anterior acesta a fost condamnat și se caracterizează negativ, stabilindu-i neîntemeiat o pedeapsă sub formă de închisoare, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2018, apelurile au fost admise, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Leontii Iliu a fost condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

A fost respinsă cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare, ca fiind nefondată.

Instanța de apel a reținut că la pronunțarea sentinței, instanța de fond n-a rezolvat fondul cauzei or, în partea descriptivă a sentinței nu este descrisă fapta comisă de către inculpat ca fiind dovedită, fiind indicat că „*Leontii I., este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal...*”, fapt ce contravine prevederilor art. 385, 394 Cod procedură penală și constituie temei de casare a sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit regulilor stabilite pentru prima instanță.

Instanța de apel a constatat că la 23 martie 2017, aproximativ ora 01.00, inculpatul Leontii I., aflându-se în gospodăria lui Bunescu S., amplasată în s. XXXXX, r-nul XX, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în urma unui conflict apărut între el și Bunescu S., urmărind scopul vătămării grave a integrității corporale, intenționat i-a aplicat ultimului o lovitură cu un cuțit în regiunea abdomenului, cauzându-i leziuni corporale grave periculoase pentru viață, sub formă de plagă înțepat-tăiată, penetrantă în cavitatea peritoneală a abdomenului, hemoperitoneu (60 ml.).

Totodată, în instanța de fond examinarea cauzei s-a desfășurat în baza probelor administrate în faza urmăririi penale, potrivit art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, astfel că legalitatea sentinței atacate este verificată sub aspectele de drept - dacă există erori procesuale și dacă măsura de pedeapsă este stabilită în limitele legii.

Cu toate că inculpatul și-a recunoscut vina, vinovăția acestuia în omiterea infracțiunii incriminate se confirmă prin probele administrate la urmărirea penală, inclusiv declarațiile părții vătămate Bunesu S. și raportul de expertiză medico-legală nr. 95/D din 26.04.2017.

Deci, probele reținute de instanța de fond dovedesc vinovăția inculpatului, iar careva temei de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu se atestă, acestea fiind obținute cu respectarea normelor de procedură penală, în ansamblu racordă între ele și pe deplin confirmă vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, ca vătămarea intenționată gravă a integrității corporale și a sănătății, care este periculoasă pentru viață.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75, 78 alin. (1) Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, cu aplicarea unui cuțit, că a recunoscut vina și regretă cele comise, se caracterizează negativ, că acesta nu are antecedente penale, însă, anterior a fost condamnat, că lipsesc circumstanțe agravante, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă doar cu izolare de societate, stabilindu-i o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

La aplicarea art. 90 Cod penal, instanța de fond a ignorat motivul săvârșirii infracțiunii, persoana inculpatului, circumstanțele cauzei și pericolul care derivă din comiterea acestei infracțiuni, în rezultatul săvârșirii infracțiunii menționate, fiind adusă atingere directă sănătății persoanei. Prin urmare, neîntemeiat a fost stabilit că scopul legii penale și reeducarea inculpatului va fi posibilă fără izolarea acestuia de societate, fiind dispusă suspendarea condiționată a pedepsei aplicate.

Or, inculpatul a beneficiat de reducerea pedepsei, conform prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, pentru faptul că a acceptat să fie examinată cauza în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, iar recunoașterea vinei și căința sinceră nu mai pot servi temei de aplicare a prevederilor art. 90 Cod penal, circumstanțe în care aceleași situații de drept i s-ar acorda o dublă valență juridică

Mai mult, modalitatea comiterii infracțiunii de către inculpat și pericolul social al infracțiunii comise, care face parte din categoria celor grave, pentru care legea prevede o pedeapsă cu închisoare pe un termen de la 5 la 10 ani, confirmă că o pedeapsă condiționată nu ar fi efectivă și nu și-ar atinge scopul.

Totodată, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea, nefiind suficientă pentru corectarea infractorului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Prin urmare, nu sunt stabilite careva circumstanțe pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, iar restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă numai cu izolare de societate.

În același timp, normele procedural penale, în vigoare la momentul efectuării expertizei, nu prevedeau expres achitarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei obligatorii, cheltuieli ce se făceau din contul statului.

Argumentele acuzării invocate în susținerea încasării cheltuielilor pentru efectuarea expertizei, că s-a abrogat alin. (2) din art. 143 Cod de procedură penală, sunt irelevante, modificările în cauză fiind în vigoare din 09.02.2018, iar legea procedural penală nu are efect retroactiv or, conform prevederilor art. 3 Cod procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

Astfel, efectuarea expertizei privind stabilirea leziunilor cauzate părții vătămate, sunt acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina acuzării, fiind achitate din bugetul statutului în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, iar aceste cheltuieli nu pot fi încasate de la inculpat.

5. Procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Natalia Andronic, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a deciziei și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată în partea cheltuielilor de judecată.

Recurenta a invocat că acuzarea a solicitat încasarea de la inculpat în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare suportate în legătură cu efectuarea urmăririi penale, compuse din costul raportului de constatare nr. 78 D - 164 lei și costul raportului de expertiză medico-legală nr. 95 D din 26.04.2017 - 320 lei, iar inculpatul, acceptând examinarea cauzei în baza prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, a consimțit să suporte și aceste cheltuieli.

Potrivit art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Aceasta este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

Totodată, legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat, iar soluția instanțelor de fond și de apel de a respinge încasarea acestor cheltuieli este neîntemeiată, în circumstanțele în care cheltuielile suportate de stat la efectuarea expertizei judiciare au fost demonstrate.

Mai mult, prin Legea nr. 316 din 22.12.2017, publicată în Monitorul Oficial nr.40-47/108 din 09.02.2018, alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat, prin ce se atestă intenția legiuitorului de a pune cheltuielile judiciare în sarcina inculpatului.

În drept, recursul este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

5.1. Avocata Irina Godoroja și inculpatul, la fel, au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei adoptate și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenții au indicat că la emiterea hotărârii, instanța de apel a ignorat prevederile Rezoluției 65 privind suspendarea executării pedepsei, pronunțarea și alte măsuri de înlocuire a pedepselor privative de libertate adoptate de CM al CE la 22.01.1965, precum și Rezoluția 73 privind tratamentul de scurtă durată al delicvenților adulți, adoptată de CM al CE la 13.04.1973 prin care se recomandă guvernelor statelor membre să limiteze pe cât este posibil privarea de libertate a făptuitorilor unor infracțiuni minore și a persoanelor care prezintă un pericol social redus.

În drept, recursul este fondat pe art. 435 alin. (2) lit. a) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare nominalizate pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursul ordinar al avocatului și inculpatului, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5.1. din decizie*).

Rezultă că, acest recurs ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeiuri neargumentate legal de recurenți.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu respectivele circumstanțe invocate în recursul ordinar al procurorului (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2. și 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind cheltuielile judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizei medico-legale a părții vătămate urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării în aspectul vizat.

Este de remarca și că, conform art. 3 Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul judecării cauzei în instanța judecătorească. Legea procesuală penală poate avea efect ultraactiv, adică dispozițiile ei, în perioada de tranziție la o nouă lege procesuală penală, pot rămâne aplicabile acțiunilor procesuale reglementate de legea nouă. Caracterul ultraactiv se stipulează în legea nouă.

Prin urmare, argumentele recurentului că: „*prin Legea nr. 316 din 22.12.2017, publicată în Monitorul Oficial nr.40-47/108 din 09.02.2018, alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat, prin ce se atestă intenția legiuitorului de a pune cheltuielile judiciare în sarcina inculpatului*”, nu au niciun suport juridic, deoarece hotărârile contestate au fost adoptate până la modificările din 09.02.2018, deci instanțele corect aplicând legea care era în vigoare în timpul judecării cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Pe lângă aceasta și cu referire la recursul apărării (*pct. 5.1. din decizie*), se reține că instanța de apel, legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, înăsprind-o la apelul procurorului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, 364¹ Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de

circumstanțele cauzei care atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanța de apel just și argumentat a conchis că în cazul în care inculpatul a comis o infracțiune gravă, periculoasă pentru viața victimei, cu aplicarea unui cuțit, acesta fiind caracterizat negativ, suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului de către instanța de fond, în baza art. 90 Cod penal, este o pedeapsă penală prea blândă, inequitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și consecințele survenite în urma acțiunilor acestuia, cu personalitatea și comportamentul lui, cât și cu scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Soluția instanței de apel privind înăsprirea pedepsei aplicate inculpatului este conformă și jurisprudenței naționale, potrivit căreia recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică (*pct. 35, Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013, „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești”*). În același timp, instanțele urmează să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave (*pct. 17 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție, nr. 8 din 11.11.2013, Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

În același timp, recursurile ordinare, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare și a pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2), instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare și a pedepsei penale în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea și apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.

427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursurile ordinare, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în aceste recursuri au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4 – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că decizia contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Natalia Andronic, de avocata Irina Godoroja și inculpatul Leontii Ilia XXXXX, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2018, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 iunie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco